

man vil gøre i Fremtiden: jeg henviser atter og atter til, hvad et saa ledende Medlem af Flertallet og et saa ledende Medlem af Ministeriet som den nuværende højtærede Justitsminister har sagt den 23. Oktober 1900 ved 1ste Behandling af det Lovforslag, der foreligger her: „at man kan ikke, naar man vil se praktisk paa Tingene, lukke sine Øjne for den Betragtning, der blev gjort gældende af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at den praktiske Følge af disse Forslags Gennemførelse vil rimeligvis blive den, at der i en rum Tid ikke vil blive gennemført en Revision af Toldloven.“ Disse Ord staa der, og de staa fast, for de ere sande. Det er ikke, fordi Justitsministeren i og for sig har udtalt dem — det viser ganske vist, at det er Tankegangen og Stemningen inden for Ministeriet — men de ere i sig selv utvivlsomt rigtige. Det vilde jo være dumt at lukke sine Øjne for Berettigelsen af det Standpunkt, at naar man først udskriver en Indkomstskat paa 6 Mill. Kr. og anvender den til Hartkornslættelser, vil der gaa en rum Tid, inden man faar lagt yderligere 6 Mill. Kr. paa denne Skat og anvendt disse 6 Mill. til en Toldreform. Der vil blive Kampe, og der vil gaa Tid, og langt flere Kampe og langt mere Tid, end om man efter 1895, da man havde vundet sin første Valgsejr, havde taget fat paa Gennemførelsen af Venstres Program: en frsindet Toldreform i Forbindelse med en Indkomstskat. Vi vilde have naaet det hurtigere, hvis man var bleven staaende paa Venstres Program, end vi nu, efter at man har svigtet Venstres Program og er gaaet over til et Godsejerprogram, ville naa det. Derom kan vist intet forstandigt Menneske og ingen realistisk Politiker nære nogen som helst Tvivl.

Den ærede Ordfører omtalte ligesom det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Benzon), at jeg ikke havde Ret, naar jeg fremdrog Københavns Personbanegaard som Eksempel paa, at Flertallet her i Salen ikke altid var saa overvældende ministerielt. Det tror jeg dog, jeg har. Thi vel er der vedtaget nu en enstemmig Indstilling fra Udvalget, men ingen kan nære nogen Tvivl om, at vi fra vor Side og sikkert ogsaa fra de liberales Side havde ønsket, at man havde fremmet selve Lovforslaget om Personbanegaarden, som det blev forelagt af Ministeren, og Ministeren vilde sikkert ogsaa hellere have set sit eget Lovforslag gennemført, end han vilde have set dette forberedende

Skridt til dets Gennemførelse vedtaget. Derom er der vel ingen Tvivl. Jeg kunde for øvrigt nævne andre Spørgsmaal, f. Eks. Nyboders Flytning. Saa vidt jeg ved, er der baade i Fjor og i Aar forelagt Lovforslag af den højtærede Marineminister angaaende Flytning af Nyboder. Ærede Medlemmer vide ogsaa, at vi nære megen Interesse for dette Lovforslags Gennemførelse, at min ærede Partifælle, Repræsentanten for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen), har spurgt efter dette Lovforslags Gennemførelse Gang paa Gang. Det undrer mig, at Flertallet her i Salen er saa lidt ministerielt paa det Omraade. Hvorfor følge de ikke deres Minister, hvorfor gennemføre de ikke deres egen Marineministers Lovforslag? Paa det Punkt ere vi ministerielle, mere ministerielle end det ærede Flertal, indtil den Dag kommer, da det gennemfører dette Lovforslag.

Den højtærede Ordfører sagde, at Skattelovene strandede ikke i Fjor, og derfor følte han sig ikke i Aar bunden af de Udtalelser, han fremkom med for et Aar siden. Man mene nu om Skattelovene „Stranding“, hvad man vil, men jeg ved bare, at Venstres Agitation hele Sommeren og ved Landstingsvalgene om Efteraaret hvilede paa det, at Skattelovene vare strandede. Det kan være, at det var en usandfærdig Agitation, det er muligt. Der er under Skattelovsforhandlingerne nu kommen en hel Del frem, som jeg ikke tidligere har vidst. Det ærede Medlem fra Sæby (Vilhelm Lassen) paastod saaledes, at naar man i sin Tid slog Brændevinskatten ihjel, begravede man ogsaa Toldreformen; det har jeg aldrig vidst, før det nu er kommet frem. Og det er ligeledes i disse Dage blevet udtalt, at da man sprængte Sammenkoblingen, undlivede man Ministeriet Reedtz-Thott, medens man den Gang meget bestemt hævdede, at det var Landstinget, der havde sllaet Ministeriet Reedtz-Thott ihjel, eller subsidiært, at dette var faldet over sine egne Ben, men at det var Venstre, der havde været med til at puffe til Reedtz-Thott, det vilde ingen indrømme. Saaledes kommer da endelig Sandheden frem. Nu er det ogsaa muligt, at hele Venstres Valgkamp i Sommer og foran Landstingsvalgene hvilede paa en Usandhed, men jeg troede det dog ikke. Jeg troede, at Venstre virkelig havde Ret i sin Valgagitation foran Landstingsvalgene, at den Sendrægtighed, hvormed Landstinget havde behandlet Skattelovene, var at ligne med Visneri, med en Forkastelse, og at det betød, at det daværende